

L’anaguet lleig

[vc_row][vc_column][vc_column_text]En un tranquil poble rural, envoltat de camps verds i boscos frondosos, hi havia una granja on vivia la Senyora Ànega. La Senyora Ànega era una ànega elegant i orgullosa, coneguda per tenir els aneguets més bonics de tot el corral.
Cada estiu, la Senyora Ànega posava a covar els seus ous amb gran expectació. Els altres ànecs del corral esperaven amb impaciència l’arribada dels nous aneguets, sabent que serien tan bonics com sempre.

Un dia, arribà el moment esperat. Un a un, els ous començaren a esclatar, i els aneguets novells van treure el cap, lluint-se en tota la seva bellesa. La Senyora Ànega i els altres ànecs estaven encantades, fins que van adonar-se que un ou, el més gran de tots, encara no s’havia obert.

Tots els ànecs es van concentrar al voltant de l’ou restant, esperant veure algun signe de moviment. Finalment, l’ou es va trencar i en va sortir un aneguet diferent de tots els altres. Era més gran i més estrany, i lamentablement, semblava més lleig i malgirbat que els seus germans.

La Senyora Ànega es va sentir confosa i avergonyida. No sabia com reaccionar davant d'aquell aneguet tan diferent. Va apartar l'aneguet amb el bec, concentrant-se només en els altres sis aneguets, i va continuar collint-los amb tendresa.

L'aneguet es va adonar de la reacció de la Senyora Ànega i dels altres aneguets. Va sentir-se trist i sol. Se n'anà lluny de la granja, a la recerca d'un lloc on pogués ser acceptat tal com era.

Els dies passaven i l'aneguet continuava el seu viatge solitari. En els seus llargs recorreguts, va haver de fer front a molts perills i dificultats. Va haver de buscar menjar en terrenys desconeguts i protegir-se dels depredadors que rondaven.

Finalment, una nit d'hivern, quan l'aneguet ja es creia perdut, va arribar a un estany glaçat. A la vora de l'estany hi havia uns cignes elegants i majestuosos, nínxols de bellesa i gràcia. L'aneguet, tot i sentir-se insegur i diferent, es va apropar amb cura i els va demanar permís per banyar-se a l'aigua clara i freda.

Els cignes, sorpresos per la seva presència, el van acollir amablement. Li van dir que era benvingut a l'estany i que podia ser un d'ells. L'aneguet, embargat per l'emoció, es va llançar a l'aigua i va veure el seu reflex per primera vegada en molt de temps.

Quina sorpresa va tenir en veure's reflectit a l'aigua! Ja no era l'aneguet lleig i malgirbat que recordava. Havent passat els dies a l'estany, l'aneguet havia mudat el seu plomatge i s'havia convertit en un cigne esplèndid i resplendent, tan bell com els altres cignes que l'envoltaven.

Els cignes li van explicar que era un d'ells, que havia estat un cigne des del principi. L'aneguet, ara convertit en cigne, va sentir-se

acceptat i amablement acollit pels altres cignes. Va viure feliçment al costat d’ells, sabent que la seva autèntica bellesa provenia del seu interior i que havia trobat el seu lloc al món.

Així, l’aneguet lleig va deixar enrere el seu passat de tristesa i soledat i va abraçar el seu futur com a cigne, rodejat de nous amics i amb la confiança en si mateix restaurada.[/vc_column_text][/vc_column][/vc_row]